

VI. OZNAČENÍ UJEDNÁNÍ O SMLUVNÍ POKUTĚ

Úvodní poznámky

Občanský ani obchodní zákoník nevyžadují výslovně, aby smluvní strany označily ujednání přímo označením smluvní pokuta. Ve smluvní praxi se často stává, že ujednání je obsahově smluvní pokutou, je však účastníky označeno jinak. Judikatura se již poměrně bezproblémově ustálila na pravidlech, jak postupovat, je-li účastníky dohodnuto „storno“, „penále“ nebo „sankce“. V takových případech je třeba vždy postupovat podle výkladových pravidel podle § 35 obč. zák. a v obchodních závazkových vztazích i podle § 266 obch. zák. a posuzovat, co účastníci použitým výrazem mínili. Mnohdy pak lze neurčitost ujednání odstranit a dospět výkladem k tomu, že jde skutečně o smluvní pokutu.

Nejvyšší soud již v rozsudku sp. zn. 32 Cdo 2892/2008 objasnil, jakým způsobem je třeba postupovat při výkladu projevu vůle za použití interpretačních pravidel obsažených v § 266 obch. zák. Vysvětlil, že nejprve je třeba naplnit jeho odstavce I, a zabývat se tak výkladem projevu vůle jednajících osob a zjišťovat jejich úmysl, co konkrétně předmětným ujednáním sledovaly, a teprve v případě negativního výsledku podle odstavce I nastupuje možnost výkladu výrazu „penále“ podle významu, který se mu zpravidla přikládá v obchodním styku. V rozsudku sp. zn. 32 Cdo 2199/2009 Nejvyšší soud akcentoval, že otázku, zda lze sjednané „penále“ vykládat jako smluvní pokutu nebo jako smluvní úrok z prodlení, nelze řešit judikatorně jednou provždy a pro všechny případy, neboť okolností rozhodné pro výklad projevu vůle se v jednotlivých případech odlišují, přičemž správnost výkladu projevu vůle závisí na správném výkladu a aplikaci interpretačních pravidel zakotvených v § 266 obch. zák.

Nový občanský zákoník je vystavěn na smluvní volnosti a z důvodové zprávy vyplývá, že výklad právních jednání může vést k odstranění neurčitosti takových ujednání. Bude samozřejmě záležet na každém konkrétním případě a výkladu jednání podle § 555 až 558 (srov. komentář v kapitole V).

44. K výkladu pojmu „penále“

§ 544 obč. zák.

§ 266 odst. 1 obch. zák.

Výraz „penále“ podle významu, který se mu zpravidla v obchodním styku přikládá, je možno vyložit až po zjištění, že projev vůle nelze vyložit podle § 266 odstavce 1 obch. zák., podle něhož projev vůle se vykládá podle úmyslu jednající osoby, jestliže tento úmysl byl straně, které je projev vůle určen, znám nebo jí musel být znám.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 9. 2009, sp. zn. 32 Cdo 2892/2008

www.nsoud.cz

Z odůvodnění:

Okresní soud v Olomouci (v pořadí druhým) rozsudkem ze dne 10. září 2007, čj. 22 C 3/2004-315, uložil žalované zaplatit žalobci částku 28 667 Kč představující 10% úrok z prodlení p. a. z částky 72 663,20 Kč od 29. května 2003 do 7. května 2007 (bod I. výroku), zamítl žalobu o zaplacení smluvní pokuty ve výši

100 784 Kč a 5% úroku z prodlení p. a. z částky 72 663,20 Kč od 29. května 2003 do 7. května 2007 (bod II. výroku), rozhodl o nákladech řízení mezi účastníky (bod III. výroku) a uložil oběma účastníkům zaplatit náklady řízení České republiky (body IV. a V. výroku). Soud prvního stupně zamítl žalobu v části týkající se smluvní pokuty s odůvodněním, že v řízení provedenými důkazy a ani výkladem podle § 35 občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“) a § 266 obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“) se nepodařilo odstranit neurčitost ujednání „smluvní penále činí 0,05 % za meškající den“ v bodu 4. kupní smlouvy ze dne 30. června 1999. Podle soudu není tak ze smlouvy zřejmé, zda se jedná o smluvní pokutu či smluvený úrok z prodlení a z jaké částky (z fakturované či dlužné) bude 0,05 % za každý meškající den účtováno. Učinil závěr, že kupní smlouva je v části obsahující ujednání o smluvním penále absolutně neplatná podle § 37 odst. 1 a § 41 obč. zák. pro neurčitost a žalobci nelze nárok na jím požadovanou smluvní pokutu přiznat. Pokud jde o úrok z prodlení, dovodil, že žalobci vznikl nárok na zákonný úrok z prodlení ve výši 10 % ročně stanovený dle kritérií obsažených v ustanoveních § 369 a 502 obch. zák. ve znění ke dni určeného prodlení.

K odvolání žalobce Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 5. února 2008, čj. 15 Co 609/2007-342, změnil rozsudek soudu prvního stupně v napadeném bodu II. výroku tak, že uložil žalované zaplatit žalobci 100 784 Kč [výrok I. písm. a)] a potvrdil ho ve zbývající části tohoto zamítavého výroku [výrok I. písm. b)]. Dále ho změnil v bodech III. až V. výroku o nákladech řízení tak, že uložil žalované zaplatit žalobci a České republice náklady řízení (výrok II.) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení mezi účastníky (výrok III.).

Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, podle nichž žalobce jako prodávající dodal žalované jako kupující v rámci podnikatelské činnosti 4 kusy elektromotorů specifikované v kupní smlouvě ze dne 30. června 1999 uzavřené mezi účastníky za dohodnutou kupní cenu, kterou žalovaná uhradila dne 7. května 2007. Z této smlouvy, kterou s ohledem na námitky žalobce uplatněné v odvolání zopakoval dokazování, mimo jiné zjistil, že v platebních podmínkách pod bodem 4. je uveden text „smluvní penále 0,05 % za meškající den“. Odvolací soud ve shodě se závěrem vysloveným již v rozsudku ze dne 5. března 2007, čj. 15 Co 58/2006-148 (jímž zrušil v pořadí první rozsudek soudu prvního stupně ze dne 26. dubna 2005, čj. 22 C 3/2004-93, v nákladových výrocích a výroku, jímž byla zamítnuta žaloba na zaplacení smluvní pokuty), setrval na názoru, že pokud si účastníci dohodli ve smlouvě pro případ pozdního zaplacení (zmeškání lhůty splatnosti) splatné faktury (kupní ceny) smluvní penále 0,05 % za každý den meškání (prodlení), má toto ujednání charakter smluvní pokuty podle ustanovení § 544 obč. zák. V této souvislosti uvedl, že v obchodní praxi v době uzavření předmětné kupní smlouvy platilo, že pod pojmem „penále“, který obchodní zákoník nezná a občanský zákoník jej definuje jako speciálním zákonem stanovenou pokutu za porušení smluvní povinnosti, se vždy rozuměla smluvní pokuta, nikoliv dohoda o úrocích z prodlení v jiné než zákonné výši.

Podle posouzení odvolacího soudu ujednání o smluvní pokutě splňuje obligatorní písemnou formu, kterou vyžaduje § 544 odst. 2 obč. zák., přičemž způsobu určení její výše nelze vytýkat neurčitost a nesrozumitelnost ve smyslu § 37 odst. 1 obč. zák., jak dovodil soud prvního stupně. Za použití výkladových pravidel uvedených v § 266 obch. zák. z hlediska mož-

ného významu jednotlivých použitých pojmů, v jejich vzájemné návaznosti i z hlediska jejich řazení ve struktuře celé smlouvy má za to, že účastníci sjednali smluvní pokutu, která zajišťovala včasnou úhradu kupní ceny a bylo jí sankcionováno prodlení s úhradou kupní ceny. Podle názoru odvolacího soudu je možné výkladem textu bodu 4. kupní smlouvy dovodit, že základem pro výpočet smluvní pokuty jako procentního podílu 0,05 % za každý den prodlení je jen ta část fakturované částky, s jejíž úhradou je kupující (žalovaná) skutečně v prodlení. Za situace, kdy nepovažuje smluvní pokutu za nepřiměřenou hodnotě a významu zajišťované smluvní povinnosti a kdy neshledal ani důvody pro případnou moderaci uplatněné smluvní pokuty, uzavřel, že žalobci nárok na jím požadovanou smluvní pokutu vznikl. Jako nedůvodnou odvolací soud posoudil tu část odvolání, v němž žalobce požadoval další úroky z prodlení, které mu soud prvního stupně nepřiznal.

(...) Dovolatelka brojí proti právnímu závěru odvolacího soudu, že účastníky dohodnuté „smluvní penále“ má charakter smluvní pokuty a že základem pro její výpočet je jen ta část fakturované částky, s jejíž zaplacením je kupující v prodlení.

(...) Z vylíčení uplatněného dovolacího důvodu je zřejmé, že dovolatelka napadá právní závěr odvolacího soudu o tom, že ujednání bodu 4. kupní smlouvy ze dne 30. června 1999 „Platební podmínky. Splatnost faktury je 30 dnů po dodávce. Smluvní penále 0,05 % za meškající den.“ má charakter smluvní pokuty. Odvolacímu soudu vytýká nesprávné právní posouzení tří otázek: zda lze uvedené smluvní ujednání vyložit jako smluvní pokutu nebo jako smluvní úrok z prodlení, zda lze výkladem tohoto ujednání dovodit výši smluvní pokuty či způsob jejího určení a konečně, za jaké porušení smluvní povinnosti je smluvní pokuta

sjednána. Podle dovolatelky je smluvní ujednání o smluvní pokutě v těchto směrech neurčitě, což má za následek jeho neplatnost podle § 37 odst. 1 obč. zák.

Podle odůvodnění napadeného rozsudku odvolací soud založil svůj závěr o tom, že předmětné smluvní ujednání má charakter smluvní pokuty, pouze na úvaze, že pojmem „penále“ se v obchodní praxi vždy rozuměla smluvní pokuta, aniž toto své tvrzení o cokoli opřel. Je proto třeba odvolacímu soudu vytknout, že nedostal své povinnosti rozsudek řádně odůvodnit, když podle § 157 odst. 2 o. s. ř. má soud v odůvodnění rozsudku mimo jiné uvést, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Nejde však o jediný nedostatek, jímž odvolací soud své rozhodnutí zatížil.

Závažnějšího pochybení se odvolací soud dopustil nesprávným postupem při použití ustanovení § 266 obch. zák., podle jehož druhého odstavce platí, že v případech, kdy projev vůle nelze vyložit podle odstavce 1, vykládá se projev vůle podle významu, který by mu zpravidla příkládala osoba v postavení osoby, které byl projev vůle určen. Výrazy používané v obchodním styku se vykládají podle významu, který se jim zpravidla v tomto styku příkládá.

Pokud by tedy odvolací soud ve smyslu tohoto ustanovení vyložil výraz „penále“ podle významu, který se mu zpravidla v obchodním styku příkládá, mohl tak učinit až po zjištění, že projev vůle nelze vyložit podle odstavce 1 téhož ustanovení, podle něhož projev vůle se vykládá podle úmyslu jednajících osob, jestliže tento úmysl byl straně, které je projev vůle určen, znám nebo jí musel být znám.

Výkladem projevu vůle jednajících osob se však odvolací soud podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval

a jejich úmysl, co konkrétně předmětným ujednáním v bodu 4. smlouvy sledovali, nezjišťoval. Jeho závěr o tom, že smluvní ujednání „Platební podmínky. Splatnost faktury je 30 dnů po dodávce. Smluvní penále 0,05 % za meškající den.“ má charakter smluvní pokuty, spočívá proto na nesprávném právním posouzení věci. Lze tak uzavřít, že v tomto směru je námitka dovoatelky opodstatněná a že dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. byl uplatněn důvodně.

S dalšími výhradami dovoatelky se však již dovolací soud neztotožňuje, jelikož tvrzené nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem Nejvyšší soud v řešení zbývajících otázek neshledal. Ze zařazení ujednání o „smluvním penále“ do bodu 4. smlouvy, nadepsaného „Platební podmínky“ a obsahující dále pouze větu „Splatnost faktury je 30 dnů po dodávce.“, odvolací soud správně dovodil, že „meškajícím dnem“ je třeba rozumět den prodlení kupující se zaplacením fakturované kupní ceny, přičemž zajišťovanou povinností je zde povinnost kupující k zaplacení kupní ceny. Odvolací soud rovněž nepochybil, rozuměl-li základem pro výpočet „smluvního penále“ tu část fakturované kupní ceny, s jejíž úhradou je kupující v prodlení. Řešení těchto otázek bude mít ovšem význam jen v případě, setrvá-li odvolací soud v dalším řízení na názoru, že předmětné smluvní ujednání má charakter smluvní pokuty.

45. Úroky z prodlení jako sankce v obchodních vztazích

§ 544 obč. zák.

§ 369 obch. zák.

Obchodní zákoník nezná majetkovou sankci nazvanou „poplatek z pro-

dlení“, kterou dříve upravoval hospodářský zákoník.

Sjednání sankce 0,1 % denně za účinnosti obchodního zákoníku by mohlo být považováno za smluvní pokutu anebo smluvený úrok z prodlení; takové ujednání mezi účastníky smluvního vztahu by však muselo být dostatečně určité, jinak je ve smyslu § 37 odst. 1 obč. zák. neplatné.

Rozsudek Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 17. 11. 1994, sp. zn. 27 Cm 144/93

ASPI ID: JUD13213CZ

Z odůvodnění:

Žalobce se domáhal na žalovaném zaplacení faktur v celkové částce 74 771,60 Kč za dodávku různého zboží žalovanému a dále zaplacení poplatku z prodlení ve výši 0,1 % dlužné částky za každý den prodlení, počínaje následujícím dnem po dnu splatnosti do zaplacení a náhrady nákladů řízení.

Žalovaný v průběhu řízení nárok na zaplacení faktur v celkové částce 74 771,60 Kč uznal za důvodný, a protože žalobce navrhl ohledně této částky vydání rozsudku pro uznání podle § 153a odst. 1 věta 2 o. s. ř., soud návrhu vyhověl a v řízení dále pokračoval co do nároku na zaplacení poplatku z prodlení dle žalobního petitu. K tomu žalovaný uvedl, že požadovaná částka představuje roční úrok ve výši 36,5 %, což dle jeho názoru odporuje dobrým obchodním zvyklostem a navrhl zamítnutí žaloby.

Podle ustanovení § 544 obč. zák., sjednají-li strany pro případ porušení smluvní povinnosti smluvní pokutu, je účastník, který tuto povinnost poruší, zavázán tuto pokutu zaplatit, i když oprávněnému

účastníku porušením povinnosti nevznikne škoda.

Smluvní pokutu lze sjednat jen písemně a v ujednání musí být určena výše pokuty nebo stanoven způsob jejího určení.

Provedeným důkazním řízením a zhodnocením důkazů dospěl soud k názoru, že potvrzením dokladů označených „faktura“ žalobcem a žalovaným došlo mezi účastníky k uzavření kupní smlouvy podle § 409 obch. zák. Součástí tohoto ujednání se stalo i sjednání sankce: 0,1% denně. Základní náležitostí právního úkonu je podle § 37 obch. zák. jejich srozumitelnost. Nedostatek srozumitelnosti způsobuje neplatnost takového právního úkonu. Za neurčitý je třeba považovat takový právní úkon, jestliže je vyjádřen srozumitelně, avšak jeho obsah je neurčitý. Z ujednání účastníků o dohodnuté sankci není zřejmé, která smluvní povinnost měla být mezi účastníky zajištěna smluvní pokutou. Toto ujednání pro svou neurčitost obsahu je tedy dle názoru soudu neplatné a vzhledem k tomu, že se důvod neplatnosti vztahuje jen na část právního úkonu (sjednání sankce) a tuto část lze oddělit od ostatního obsahu smluvního ujednání, jedná se o částečnou neplatnost podle § 41 obch. zák.

V žalobním petitu se žalobce domáhal nikoliv zaplacení sankce, ale poplatku z prodlení ve výši 0,1% dlužné částky za každý den prodlení od splatnosti do zaplacení. Při hodnocení tohoto nároku z hlediska hmotného práva dospěl soud k názoru, že poplatek z prodlení byl majetkovou sankcí upravenou hospodářským zákoníkem, a to ve výši 0,05 % za každý den prodlení. Právní vztah mezi účastníky se řídí s ohledem na jeho vznik ustanoveními obchodního zákoníku, který podle § 369 odst. 1 ukládá dlužníku v případě prodlení se splněním peněžitých závazků povinnost platit úroky z prodlení ve smluvené výši,

případně stanovené podle § 502, nikoliv poplatky z prodlení. Soud dále zjistil, že mezi účastníky nebyla, jak výše uvedeno, ani taková výše sjednána, a proto dospěl k názoru, že žaloba je v části, kde se žalobce domáhá zaplacení poplatku z prodlení, nedůvodná a žalobu zamítl.

46. Úroky z prodlení jako smluvní pokuta

§ 544 obch. zák.

Pokud si účastníci v kupní smlouvě dohodli, že při neuhrazení faktur bude účtovat dodavatel 0,05% penále za každý den prodlení, má toto ujednání charakter smluvní pokuty ve smyslu § 544 obch. zák.

Nárok na smluvní pokutu v takovém případě vznikne, bude-li prokázáno porušení smluvní povinnosti, spočívající v nezaplacení faktur ve stanovené lhůtě splatnosti; prokázáno musí být i odeslání, resp. doručení faktur.

Rozsudek Krajského obchodního soudu v Ostravě ze dne 23. 2. 1995, sp. zn. 8 Cm 235/93

ASPI ID: JUD13212CZ

Z odůvodnění:

Žalobou na soud došlou 8. 3. 1993 se navrhovatel na právním předchůdci odpůrce domáhal zaplacení peněžité pohledávky ve výši 5 031 Kč. Žalobu navrhovatel odůvodnil tím, že za pozdní úhradu faktur vyúčtoval navrhovatel odpůrce poplatek z prodlení sjednaný v bodu f) smlouvy o dodávkách přírodního kameniva.

Odpůrce navrhl zamítnutí žaloby s odůvodněním, že navrhovateli na předmětný poplatek z prodlení nevznikl právní nárok.

Podle § 120 odst. 1 o. s. ř. jsou účastníci povinni označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Soud rozhoduje, které z navrhovaných důkazů provede.

Podle § 153 odst. 1 o. s. ř. soud rozhoduje na základě zjištěného skutkového stavu věci.

V předložených kupních smlouvách si navrhovatel a odpůrce pod bodem f) sjednali, že při neuhrazení faktur bude účtovat dodavatel 0,05 % penále za každý den prodlení.

Toto ujednání má charakter smluvní pokuty, právně upravené v § 544 a násl. obč. zák. Podle § 544 odst. 1 obč. zák., sjednali si strany pro případ porušení smluvní povinnosti smluvní pokutu, je účastník, který tuto povinnost poruší, zavázán pokutu zaplatit, i když oprávněnému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda.

V daném sporu však navrhovatel předloženými důkazy neprokázal, že by odpůrce porušil smluvní povinnost, tj. že by neuhradil faktury ve lhůtě splatnosti tak, jak to bylo sjednáno v předmětných kupních smlouvách pod bodem c).

Navrhovatel neprokázal, kdy předmětné faktury byly odpůrci vystaveny, případně zaslány, a neprokázal tak skutečnost, že by se odpůrce dostal do prodlení s jejich úhradou.

47. Poplatek z prodlení v obchodních vztazích

§ 544 obč. zák.

Ze žádného platného obchodněprávního předpisu nevyplývá právo na poplatek z prodlení. Takovou majetkovou sankci mohou strany sjednat jako smluvní pokutu ve smyslu § 544 obč. zák.

Rozsudek Krajského obchodního soudu v Brně ze dne 6. 9. 1994, sp. zn. 04 Cm 575/92
ASPI ID: JUD13117CZ

Z odůvodnění:

Žalobce se domáhal, aby žalovaný byl uznán povinným zaplatit částku 4 506 Kč, a uvedl, že penalizačním vyúčtováním žalovanému vyúčtoval poplatky z prodlení za pozdní úhradu faktur dle sestavy.

Žalovaný uvedl, že faktury, za jejichž pozdní zaplacení byl vyúčtován poplatek z prodlení, byly skutečně žalovaným zaplacené až po lhůtě splatnosti, avšak žalovaný nemá hospodářskou smlouvu, ze které by vyplýval poplatek z prodlení a navrhl žalobu zamítnout.

Dle § 544 obč. zák. si mohou strany pro případ porušení smluvní povinnosti sjednat smluvní pokutu. Smluvní pokutu lze sjednat jen písemně a v ujednání musí být určena výše pokuty nebo stanoven způsob jejího určení.

Ve smyslu § 369 obch. zák., je-li dlužník v prodlení se splněním peněžitého závazku nebo jeho částí a není smluvně stanovena sazba úroku z prodlení, je dlužník povinen zaplatit z nezaplacené částky úroky z prodlení určené ve smlouvě jinak o jedno procento vyšší než činí úroková sazba určená obdobně podle § 502. Ve smyslu ustanovení § 330 odst. 2 obch. zák. při plnění peněžitého závazku se započte placení nejprve na úroky a potom na jistinu, neurčí-li dlužník jinak.

V dané věci uplatnil žalobce svým návrhem nárok na poplatek z prodlení ve výši 4 506 Kč. Nárok na poplatek z prodlení nevyplývá z žádného platného právního předpisu a z listinných důkazů nebylo zjištěno, že by si žalobce a žalovaný sjednali tuto sankci jako smluvní pokutu, přičemž ve smyslu cit. ustanovení občanského

zákoníku by dohoda o smluvní pokutě musela být učiněna písemně. Soud posoudil žalovaný nárok i z hlediska § 369 obch. zák., tedy jako nárok na úrok z prodlení. V řízení nebylo zjištěno, že by dlužník při placení svého peněžitého závazku, tj. vyúčtovaných částek 60 230 Kč a 42 510 Kč, určil, že toto plnění má být započteno nejprve na jistinu a žalobce takovou skutečnost ostatně ani netvrdil. Vzhledem k tomu se dle § 330 odst. 2 obch. zák. plnění započítalo nejprve na úroky a žalovaný nárok tedy již zanikl. Z výše uvedených důvodů tedy soud žalobu zamítl.

48. K pojmu „storno“. Určitost a srozumitelnost ujednání o smluvní pokutě

§ 37, 544 obč. zák.

Vůle, vtělená do nabídky smlouvy (včetně nabídky ujednání o smluvní pokutě), je svým projevem určitá a srozumitelná, jestliže je výkladem objektivně pochopitelná, to jest může-li typický účastník tuto vůli bez rozumných pochybností o jejím obsahu adekvátně vnímat. Není podstatné, jestliže byla vyjádřena pomocí pojmu „storno“, který občanský zákoník nezná; rozhodné je, že jeho význam je běžně dostupný a s pojmy užívanými občanským zákoníkem ztotožnitelný.

Ujednání o tom, že smluvní pokuta činí procentní podíl z kupní ceny v cizí měně, není neurčité nebo nesrozumitelné jen proto, že zaplacení kupní ceny v Kč bylo rozloženo do splátek určených kurzem platným v den jejich splatnosti.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 1996, sp. zn. 3 Cdon 1032/96
SoJ 2/98, příloha

Z odůvodnění:

Okresní soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci 11 340,50 Kč s příslušenstvím. Vycházel ze skutkových zjištění, že účastníci uzavřeli dne 8. 8. 1992 kupní smlouvu ohledně soupravy nádobí D 124 Grande, v níž se žalovaný zavázal zaplatit kupní cenu odpovídající částce 2 390 DEM ve 24 splátkách tak, že peněžní ekvivalent v Kč se určí prostřednictvím středního kurzu DEM v den splátky; pro případ storna smlouvy byla účastníky dohodnuta povinnost kupujícího zaplatit smluvní pokutu podle § 544 občanského zákoníku ve výši 25 % smluvní ceny zboží. Smlouvu posoudil okresní soud jako smlouvu platnou, a protože současně zjistil, že žalovaný od ní odstoupil, uzavřel, že žalobcem uplatněný nárok na zaplacení smluvní pokuty je ve smyslu § 544 a 545 občanského zákoníku oprávněný.

K odvolání žalovaného krajský soud rozsudek okresního soudu změnil tak, že žalobu o zaplacení 11 340,50 Kč zamítl. Jak v odůvodnění uvedl, převzal skutková zjištění soudu prvního stupně, dospěl však k odlišným právním závěrům: na rozdíl od soudu prvního stupně posoudil ujednání účastníků o smluvní pokutě jako neurčité a nesrozumitelné, a proto ve smyslu § 37 občanského zákoníku neplatné. Podle názoru odvolacího soudu je tomu tak proto, že „storno“ není pojmem občanského práva a jeho definice jednoznačně ze smlouvy účastníků nevyplývá. O smluvní pokutě lze uvažovat pouze v případě porušení právní povinnosti, avšak pojem storno umožňuje i zrušení smlouvy bez porušení právní povinnosti a dokonce i platné odstoupení od smlouvy, a v takovém případě je navíc ujednání o smluvní pokutě v rozporu s ustanovením § 544 občanského zákoníku. Určitě a srozumitelně není podle odvolacího soudu sjednána ani výše smluvní pokuty, neboť ve smlouvě chybí